

Sygn. akt IV KZ 55/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **S. K.**

skazanego za przestępstwo z art. 222 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2018 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Rejonowego delegowanego

do Sądu Okręgowego w T. z dnia 25 września 2018 r., sygn. akt II WKK [...]

o odmowie przyjęcia kasacji

od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 13 lipca 2018 r., sygn. akt II Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w D. z dnia 5 kwietnia 2018 r.,

sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem upoważnionego sędziego Sądu Rejonowego delegowanego do Sądu Okręgowego w T. z dnia 25 września 2018 r., sygn. akt II WKK [...] S. K. odmówiono przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 13 lipca 2018 r., sygn. akt II Ka [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w D. z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt II K [...]. Decyzję tę uzasadniono nieuzupełnieniem przez skarżącego braków formalnych własnej kasacji poprzez jej sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego w terminie 7 dni oraz opłacenie.

Zarządzenie to zaskarżył skazany działający osobiście, podnosząc, że charakter sprawy, w toku której, jako oskarżony, sam reprezentował swoje interesy procesowe, nie uzasadnia potrzeby zachowania tzw. „przymusu adwokackiego” przy wnoszeniu kasacji. Nadto, sformułował zastrzeżenia pod adresem prawidłowości procedowania w jego sprawie Sądów I oraz II instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne w stopniu oczywistym.

Zgodnie z treścią art. 526 § 2 k.p.k., jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora lub innego podmiotu szczególnego w nim wymienionego, powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym. Z treści wskazanego przepisu wynika tzw. przymus adwokacko-radcowski obowiązujący przy wnoszeniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Obowiązek w tym zakresie wynika wprost z przywołanego przepisu prawa i ma charakter stanowczy, co oznacza, że nie przewidziano od niego żadnych odstępstw. Wobec tego, brak jest podstawy prawnej umożliwiającej skuteczne wniesienie kasacji przez skazanego działającego samodzielnie (o ile sam nie jest adwokatem lub radcą prawnym), niezależnie od subiektywnego przekonania skarżącego o jego zdolności do prowadzenia właściwej obrony swojej osoby.

Pozostałe argumenty skazanego, odnoszące się do prawidłowości procedowania i trafności wydanych w sprawie wyroków, nie mogą stanowić przedmiotu rozpoznania na etapie tzw. postępowania „okołokasacyjnego”, prowadzonego na podstawie przepisu art. 530 k.p.k. i innych. Przedmiotem tego postępowania jest, co do zasady, wyłącznie ocena prawidłowości postępowania związanego z wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Ocena zarzutów merytorycznych tzn. związanych z faktem skazania prawomocnym wyrokiem, sformułowanych pod adresem sądu odwoławczego, może nastąpić dopiero w postępowaniu kasacyjnym, zainicjowanym kasacją wniesioną we właściwym terminie przez uprawniony podmiot i spełniającą wszystkie wymagania formalne.

Uwzględniając powyższe, brak było podstaw do zakwestionowania prawidłowości zarządzenia upoważnionego sędziego Sądu Rejonowego

delegowanego do Sądu Okręgowego w T. z dnia 25 września 2018 r. i dlatego należało je utrzymać w mocy.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.